

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudkyň Mgr. Sylvy Šiškeové a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobce: **L. K.**, zastoupeného Mgr. Bc. Vladimírem Volným, advokátem se sídlem Paroubkova 228, Domažlice, proti žalovanému: **Generální ředitelství cel**, se sídlem Budějovická 1387/7, Praha 4, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 8. 2021, č. j. 32740-2/2021-900000-316, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 25. 2. 2022, č. j. 57 A 129/2021-46,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Celní úřad pro Karlovarský kraj příkazem ze dne 3. 8. 2017 uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku podle § 42a odst. 4 písm. c) zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích. Žalobce totiž dne 13. 7. 2017 řídil vozidlo, u něhož bylo kontrolním vážením zjištěno překročení stanovených hodnot pro největší povolené hmotnosti silničních vozidel. Za přestupek celní úřad žalobci uložil pokutu ve výši 10 000 Kč. Žalobce podal proti příkazu odpor.

[2] Celní úřad poté rozhodnutím ze dne 14. 11. 2017 uznal žalobce vinným z přestupku podle téhož ustanovení a uložil mu pokutu ve výši 10 000 Kč. Na základě žalobcova odvolání žalovaný rozhodnutím ze dne 18. 1. 2018 rozhodnutí celního úřadu zrušil a věc

mu vrátil k novému projednání. Celní úřad doplnil dokazování a dne 3. 6. 2021 vydal rozhodnutí č. j. 85350/2021-540000-12, jímž uznal žalobce vinným ze stejného přestupku a uložil mu pokutu ve výši 10 000 Kč.

[3] Žalobcovo druhé odvolání žalovaný rozhodnutím označeným v záhlaví zamítl a potvrdil rozhodnutí celního úřadu. Žalobce se proti rozhodnutí žalovaného bránil u Krajského soudu v Plzni, který žalobu zamítl.

II. Kasační stížnost žalobce a vyjádření žalovaného

[4] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost. Namítl, že byl-li vydán příkaz, je při posouzení promlčení třeba vycházet z toho, že horní hranice sazby pokuty za přestupek může činit nejvýše 30 000 Kč. Krajský soud proto nesprávně užil § 30 písm. b) ve spojení s § 32 odst. 3 větou druhou namísto § 30 písm. a) ve spojení s § 32 odst. 3 větou první zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“).

[5] Stěžovatel se neztotožnil ani s tím, jak krajský posoudil námitku nedostatečného dokazování včetně závěru, že výslech dalších svědků nebyl namístě. Stěžovatel nesouhlasil ani s posouzením právního charakteru pozemku, na němž bylo prováděno nízkorychlostní kontrolní vážení. Je přesvědčen, že vážení proběhlo v rozporu se zákonem na soukromém pozemku.

[6] Za vadu řízení označil stěžovatel i skutečnost, že ve správním spise je založena listina v anglickém jazyce bez úředního překladu do českého jazyka, jak vyžaduje § 16 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád. Stěžovatel dále nesouhlasil se závěrem krajského soudu, že není nutno provádět dokazování k tomu, zda se mohli pracovníci Centra služeb pro silniční dopravu (dále jen „CSPSD“) účastnit nízkorychlostního kontrolního vážení stěžovatele, jakož i se závěrem, že nebylo nutné provádět místní šetření. Stěžovatel také označil výši pokuty za nepřiměřenou.

[7] Žalovaný se ve svém vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil s krajským soudem. Stěžovatelova argumentace podle něj zůstává neměnná. Žalovaný se podrobně vyjádřil ke kasačním námitkám.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[8] Kasační stížnost je podána včas, osobou oprávněnou a míří proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná.

[9] Kasační stížnost není důvodná.

[10] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku. Judikatura označuje za nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů zejména rozhodnutí, v nichž soud zcela opomene vypořádat některou ze žalobních námitek (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004-74, či ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, č. 787/2006 Sb. NSS), tj. pokud z odůvodnění

pokračování

není zřejmé, z jakých důvodů soud považoval námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, a to zvláště za situace, kdy je na nich postaven základ žaloby (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44, č. 689/2005 Sb. NSS).

[11] Stěžovatel spatřuje nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu i napadeného rozhodnutí v tom, že se krajský soud, resp. žalovaný nevypořádali s námitkou předloženého nákladového listu a návrhem na výslech svědka K. Nejvyšší správní soud nesouhlasí s tím, že se touto námitkou žalovaný nezabýval. Vypořádání na s. 10 napadeného rozhodnutí lze považovat za zcela dostačující.

[12] K namítanému nevypořádání námitek ze strany krajského soudu lze uvést, že stěžovatel na s. 2 žaloby v článku I. nadepsaném jako „Geneze věci“ uvádí: „Žalovaný odmítl další důkazní návrhy, spočívající v návrhu na výpověď svědka K., nezohlednil nákladový list, jenž byl předložen. Vyhodnotil tyto důkazy jako nadbytečné. Tyto důkazy nebyly v neprospěch obviněného (žalobce) provedeny a správní orgány se s jejich neprovedením řádně nevypořádaly. Nebyl řádně proveden ani listinný důkaz nákladovým listem, jež svědčí ve prospěch žalobce. Právě svědectví svědka K. mělo přispět k objasnění věci s tím, že vozidlo bylo naloženo přiměřeně a došlo k vážení na nezpůsobilém vážném místě.“ Ačkoli stěžovatel tato svá tvrzení formálně nezařadil do části žaloby označené jako „Žalobní body“, měl se krajský soud vypořádat i s těmito argumenty. Popsaný nedostatek odůvodnění však v posuzované věci nedosahuje intenzity, která by způsobila nezákonnost napadeného rozsudku. Z napadeného rozhodnutí žalovaného je totiž seznatelné, z jakého důvodu považovaly správní orgány provedení výslechu svědka K. a provedení důkazu nákladovým listem za neúčelné.

[13] K námitce zániku odpovědnosti za přestupek kasační soud uvádí, že dne 1. 7. 2017 nabyl účinnosti zákon o odpovědnosti za přestupky. Ten nahradil dřívější úpravu zániku odpovědnosti za přestupek (nově definovanou jako *promlčecí doba*, byť se ve skutečnosti jedná o prekluzi) podle zákona o pozemních komunikacích obsaženou v § 43 odst. 3 tohoto zákona, ve znění účinném do 30. 6. 2017. Jelikož se stěžovatel dopustil přestupkového jednání dne 13. 7. 2017, posuzuje se otázka promlčení podle zákona o odpovědnosti za přestupky.

[14] Podle § 30 zákona o odpovědnosti za přestupky *promlčecí doba činí a) 1 rok, nebo b) 3 roky, jde-li o přestupek, za který zákon stanoví sazbu pokuty, jejíž horní hranice je alespoň 100 000 Kč.*

[15] Podle § 32 odst. 3 téhož zákona *odpovědnost za přestupek zaniká nejpozději 3 roky od jeho spáchání; jde-li o přestupek, za který zákon stanoví sazbu pokuty, jejíž horní hranice je alespoň 100 000 Kč, odpovědnost za přestupek zaniká nejpozději 5 let od jeho spáchání. Do této doby se nezapočítává doba, po kterou trvala některá ze skutečností podle odstavce 1.*

[16] Stěžovatel tvrdí, že při posouzení otázky zániku odpovědnosti za přestupek bylo třeba vycházet z horní hranice sazby pokuty v příkazním řízení, jež podle § 42a odst. 8 písm. k) zákona o pozemních komunikacích činí 30 000 Kč, a nikoli z horní hranice 500 000 Kč podle § 42a odst. 4 písm. c) ve spojení s § 42a odst. 8 písm. a) téhož

zákona. S tímto názorem Nejvyšší správní soud nesouhlasí. Hovoří-li totiž § 30 a § 32 odst. 3 zákona o odpovědnosti za přestupky o horní hranici sazby pokuty, odkazují na hranici stanovenou v § 42a odst. 4 písm. c) zákona o pozemních komunikacích. K takovému závěru lze dospět nejen jazykovým výkladem, ale i výkladem teleologickým. Odkázat lze též na důvodovou zprávu k zákonu o odpovědnosti za přestupky, podle níž má kritérium horní hranice sazby pokuty vypovídat o *vyšší typové závažnosti takového přestupku, jehož trestnost by na základě toho měla zaniknout za delší dobu než v případě „běžného“ přestupku*. Ani fakt, že celní úřad využil pro urychlení řízení jako první úkon v řízení příkaz vydaný v příkazním řízení, u něhož zákon stanoví horní hranici pokuty 30 000 Kč, nemění nic na tom, že horní hranice pokuty za přestupek, který stěžovatel spáchal, činila 500 000 Kč [§ 42a odst. 4 písm. c) ve spojení s § 42a odst. 8 písm. a) zákona o pozemních komunikacích].

[17] Krajský soud tedy nepochybil, pokud při posouzení, zda zanikla odpovědnost za přestupek, vyšel z horní hranice sazby pokuty podle § 42a odst. 4 písm. c) ve spojení s § 42a odst. 8 písm. a) zákona o pozemních komunikacích. Za situace, kdy byl přestupek spáchán dne 13. 7. 2017, by promlčecí doba uplynula dne 14. 7. 2020. Podle § 32 odst. 2 písm. b) zákona o odpovědnosti za přestupky platí, že *promlčecí doba se přerušuje vydáním rozhodnutí, jímž je obviněný uznán vinným; je-li prvním úkonem v řízení vydání příkazu, přerušuje se běh promlčecí doby jeho doručením*.

[18] Běh promlčecí doby byl přerušen oznámením příkazu stěžovateli dne 3. 8. 2017 (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 4. 2022, č. j. 6 As 305/2021-37, č. 4341/2022 Sb. NSS). Příkaz byl zrušen podaným odporem. V průběhu nové promlčecí doby, jež by uplynula dne 21. 5. 2023, vydal celní úřad dne 20. 5. 2020 rozhodnutí, jímž opětovně přerušil její běh. Současně však promlčecí doba u přestupku, za který zákon stanoví horní hranici pokuty alespoň 100 000 Kč, uplyne nejpozději 5 let od spáchání přestupku (§ 32 odst. 3 věta druhá zákona o odpovědnosti za přestupky). K uplynutí promlčecí doby by tak došlo dne 13. 7. 2022. Nejvyšší správní soud souhlasí s krajským soudem, že napadené rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 8. 2021 bylo vydáno před uplynutím promlčecí doby.

[19] Stěžovatel dále namítá, že vážné místo nebylo posuzováno podle metrologického předpisu č. MP 009-04. Nejvyšší správní soud ve shodě s krajským soudem uvádí, že podklady ve správním spise nevzbuzují pochybnosti o tom, zda místo vážení odpovídalo parametrům příslušného metrologického předpisu. Stěžovatel navíc neuvedl žádné relevantní skutečnosti způsobilé zpochybnit skutkový stav zjištěný správními orgány. Nejvyšší správní soud upozorňuje na svůj rozsudek ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015-71, č. 3577/2017 Sb. NSS, podle něhož *„pokud správní orgány opatří takovou sadu důkazů, z níž po jejich řádném zhodnocení lze učinit závěr o tom, že se obviněný skutku dopustil a zároveň neexistují rozumné důvody zakládající pochybnosti o správnosti a úplnosti skutkových zjištění, změna pasivního postoje obviněného ve správním řízení v aktivitu v soudním řízení zřejmě nepovede k jeho úspěchu.“*

[20] Stěžovatel nesouhlasí též se závěry krajského soudu ohledně neprovedení místního šetření. K tomu kasační soud uvádí, že skutečnost, že místo vážení splňuje parametry metrologického předpisu č. MP 009-04, dokládá fotodokumentace. Ta nevzbuzuje

pokračování

pochybnosti, že by od provedení pasportizace, tj. od 6. 4. 2016, došlo k významným změnám, které mohly mít vliv na správnost výsledků vážení. Také svědci M. a L. shodně vypověděli, že místo vážení bylo bez jakýchkoliv hrbolů, výmolů apod. Nebyl tedy důvod provádět místní šetření. Nejvyšší správní soud nemá výhrady k tomu, jak krajský soud posoudil tuto námitku.

[21] Ohledně neprovedení výsledku svědka L. N. se kasační soud ztotožnil s krajským soudem. Ačkoli svědek se stěžovatelem během kontroly telefonoval, nebyl jí osobně přítomen. Skutkový děj mohl vnímat pouze zprostředkovaně; jeho výsledek by byl proto nadbytečný. Nejvyšší správní soud s odkazem na své rozsudky ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 100/2014-25, či ze dne 19. 2. 2014, č. j. 3 As 89/2013-33, doplňuje, že správní orgán není povinen provést každý navrhovaný důkaz, musí však uvést důvod, proč důkaz neprovedl. To se v této věci stalo.

[22] Podle stěžovatele krajský soud také nesprávně posoudil právní povahu pozemku, na němž bylo provedeno vážení vozidla. Podle § 38a odst. 1 zákona o pozemních komunikacích platí, že *na dálnicích, silnicích a místních komunikacích se provádí kontrolní vážení a měření (dále jen „kontrolní vážení“) vozidel spadajících do kategorie M2, M3, N1, N2, N3, T, C, O, R, S nebo SS10 nebo jízdních souprav tvořených těmito vozidly. Kontrolní vážení může zahrnovat kontrolu hmotnosti vozidla nebo jízdní soupravy, kontrolu poměru hmotností vozidel v jízdní soupravě, kontrolu rozložení hmotnosti na nápravy, skupiny náprav, kola nebo skupiny kol, kontrolu rozměrů vozidla nebo jízdní soupravy včetně nákladu nebo kontrolu dodržení podmínek spojitelnosti vozidel v jízdní soupravu.* Podle § 38b odst. 1 zákona o pozemních komunikacích je řidič vozidla povinen na výzvu policisty nebo celníka podrobit vozidlo nebo jízdní soupravu nízkorychlostnímu kontrolnímu vážení. *Zajízďka k technickému zařízení na nízkorychlostní kontrolní vážení, včetně cesty zpět, nesmí být delší než 16 kilometrů.* Nejvyšší správní soud k tomu uvádí, že smyslem obou citovaných ustanovení je odklonit kontrolované vozidlo na místo, kde nebude při jeho vážení ohrožena bezpečnost a plynulost silničního provozu. Typicky tedy půjde o místo, které nebude součástí dálnice, silnice či místní komunikace.

[23] Obdobného názoru je i komentářová literatura (srov. KOŠINÁROVÁ, Barbora. § 38b [Nízkorychlostní kontrolní vážení]. In: KOŠINÁROVÁ, Barbora. *Zákon o pozemních komunikacích. 1. vydání.* Praha: C. H. Beck, 2021, s. 380, marg. č. 1), která uvádí: *„Oprávnění k výzvě řidiči, aby se podrobil nízkorychlostnímu vážení, má pouze policista Policie České republiky nebo celník, nikdy však vlastník pozemní komunikace nebo jím pověřená osoba. Výzvou policisty nebo celníka je zahájen proces nízkorychlostního kontrolního vážení, nikoliv tedy až zajištění na vážicí zařízení. Nízkorychlostní kontrolní vážení není možné z hlediska bezpečnosti a plynulosti dopravy a technických možností realizovat v místě zastavení nebo kontroly, ale na jiném vhodném místě, například na odstavné ploše, v průmyslovém areálu nebo v areálu bývalých celnic.“* K požadavkům na místo, kde má být prováděno nízkorychlostní kontrolní vážení, zákon uvádí pouze to, že zajízďka k takovému místu (včetně cesty zpět) nesmí být delší než 16 kilometrů. Stěžovatel přitom netvrdí, že by zajízďka na místo vážení byla delší. Ani tato námitka tedy není důvodná.

[24] Stěžovatel dále namítá, že řízení před správními orgány bylo zatíženo vadou, neboť listina předložená v anglickém jazyce nebyla opatřena úředním překladem. Kasační soud

k tomu uvádí, že dotčenou listinou je katalogový list k vahám použitým při nízkorychlostním kontrolním vážení. Krajský soud označil požadavek na úřední překlad této listiny za nehospodárný. Ve správním řízení byl proveden překlad prostý a o obsahu katalogového listu nevznikly pochybnosti. Tento dokument není klíčovým důkazem a jeho obsah lze snadno ověřit. Nejvyšší správní soud s tímto posouzením souhlasí a odkazuje na svůj rozsudek ze dne 14. 4. 2015, č. j. 9 As 12/2014-60, č. 3239/2015 Sb. NSS. Pokud nevznikly důvodné pochybnosti o obsahu cizojazyčné listiny, nebyly správní orgány povinny vyhotovovat její úřední předklad. I překlad prostý umožňoval stěžovateli řádně se seznámit s obsahem dokumentu.

[25] Stěžovatel nesouhlasí také se závěrem krajského soudu, podle něhož není třeba dokazovat, zda byli pracovníci CSPSD oprávněni účastnit se nízkorychlostního kontrolního měření. Krajský soud uvedl, že stěžovatel nečinil sporným, že kontrolní vážení nařídili policisté [§ 38a odst. 3 písm. b) a § 38b odst. 1 zákona o pozemních komunikacích]. Výzvou policisty byl zahájen proces nízkorychlostního kontrolního vážení. Při nízkorychlostním kontrolním vážení je řidič vozidla povinen řídit se pokyny osoby obsluhující váhy (§ 38b odst. 2 zákona o pozemních komunikacích). Zákon tedy předpokládá, že se vážení budou účastnit i jiné osoby než policisté. Důvodem je potřeba zajistit odbornou manipulaci s měřicím zařízením. Namítá-li stěžovatel, že se nízkorychlostního kontrolního vážení mohou účastnit pouze osoby uvedené v § 38a odst. 3 zákona o pozemních komunikacích, zjevně opomíjí § 38b odst. 2 téhož zákona. Osobou obsluhující měřicí zařízení, tj. váhy, nelze rozumět pouze osoby uvedené v § 38a odst. 3 tohoto zákona.

[26] Závěry stěžovatelem zmiňovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2020, č. j. 1 As 424/2019-29, nejsou na tuto věc příléhavé. Kasační soud v něm řešil situaci, kdy nebylo doloženo oprávnění městské policie měřit rychlost vozidel na konkrétní pozemní komunikaci. Ustanovení § 79a zákona č. 361/2000 Sb., o silničním provozu, však pro možnost měření rychlosti vozidel výslovně předpokládá součinnost s policií, která určuje místa pro měření. V nyní projednávané věci je však situace jiná. Proces vážení je zahájen již výzvou policisty podle § 38a odst. 3 zákona o pozemních komunikacích. Ani v této námitce tedy kasační soud stěžovateli nepřisvědčil.

[27] V poslední kasační námitce stěžovatel namítá nezákonnost závěru krajského soudu o přiměřenosti uložené pokuty. Nejvyšší správní soud k tomu uvádí, že ukládání pokut za přestupky vychází z komplexního vyhodnocení různých skutkových i právních aspektů konkrétního, individualizovaného jednání pachatele přestupku. Takové vyhodnocení musí být samozřejmě založeno na dostatečně zjištěném skutkovém stavu. Správní orgán se musí pohybovat v zákonných mezích, vzít v úvahu zákonná hlediska pro určení výše pokuty a zohlednit všechny podstatné okolnosti (povahu jednání, jeho následky, poměry pachatele i řadu dalších) v jejich vzájemné souvislosti tak, aby pokuta byla přiměřená přestupku. Za přestupky podobné závažnosti má zásadně ukládat podobně vysoké pokuty. Soudní přezkum ukládání pokut se soustředí na to, zda správní orgán dostal výše uvedeným požadavkům. Není však v pravomoci správního soudu, aby standardně vstupoval do role správního orgánu a pokládal namísto vyhodnocení věci správním orgánem uvážení soudcovské, tedy například aby sám rozhodoval, jaká sankce (co do druhu a výše) by měla být uložena. Jedinou výjimkou je § 78 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní

pokračování

(dále jen „s. ř. s.“), jehož aplikace je odůvodněna *zjevně nepřiměřenou* výší pokuty a podmíněna výslovným návrhem žalobce.

[28] Nejvyšší správní soud neshledal, že by krajský soud nesprávně posoudil, zda byla uložená pokuta přiměřená. Stěžovatel v kasační stížnosti pouze namítá, že při posouzení přiměřenosti výše pokuty bylo nutné vyjít z horní hranice sazby 30 000 Kč [§ 42a odst. 8 písm. k) zákona o pozemních komunikacích], a nikoli z horní hranice 500 000 Kč podle § 42a odst. 4 písm. c) téhož zákona. Závěry krajského soudu a žalovaného o přiměřenosti sankce podle stěžovatele nemohou obstát, konstatují-li, že sankce byla uložena ve výši 2 %, pokud byla ve skutečnosti uložena ve výši 33 % horní hranice sazby.

[29] S tímto stěžovatelovým tvrzením Nejvyšší správní soud nesouhlasí. Stejně jako při hodnocení, zda došlo k zániku odpovědnosti za přestupek, je nutné i při posouzení přiměřenosti výše uložené sankce vyjít z horní hranice sazby pokuty, kterou zákon stanoví pro konkrétní přestupkové jednání. V projednávané věci činí horní hranice sazby pokuty 500 000 Kč. Vydá-li správní orgán příkaz, u něhož zákon stanoví odlišnou horní hranici sazby (obvykle se bude jednat o hranici nižší, než je horní hranice sazby pokuty, kterou jsou správní orgány vázány ve standardním přestupkovém řízení), nesmí správní orgány tuto nižší horní hranici sazby pokuty při vydání příkazu překročit. Stěžovatel se však mýlí v názoru, že při posuzování zániku odpovědnosti za přestupek či přiměřenosti sankce jsou správní orgány povinny vycházet z této nižší horní hranice sazby pokuty. Takový závěr by odporoval též smyslu a účelu zákona.

[30] Horní hranicí sazby pokuty 30 000 Kč jsou navíc správní orgány vázány při projednání přestupku podle § 42a odst. 4 písm. c) zákona o pozemních komunikacích pouze v příkazním řízení. V projednávané věci byl však příkaz zrušen podaným odporem a následovalo standardní řízení o přestupku. Krajský soud tak nepochybil, vycházel-li při svých úvahách o přiměřenosti správního trestu pokuty z horní hranice sazby pokuty 500 000 Kč a nikoli 30 000 Kč. K porušení § 90 odst. 3 zákona o odpovědnosti za přestupky zde nedošlo. Ani tato námitka tedy není důvodná.

IV. Závěr a náklady řízení

[31] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 větou poslední s. ř. s. zamítl.

[32] Neúspěšný stěžovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovanému nevznikly náklady nad rámec jeho běžné činnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. března 2023

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu